

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 111/04-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 2. júna 2004 v senáte zloženom z predsedu Jána Lubyho a zo sudcov Jána Auxta a Juraja Horvátha v konaní o sťažnosti I. S., bytom T., zastúpenej advokátom JUDr. M. S., Č., vo veci porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Čadca v konaní o návrhu na zvýšenie výživného vedenom pod sp. zn. P 79/93, za účasti Okresného súdu Čadca, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo I. S. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Čadca v konaní o návrhu na zvýšenie výživného vedenom pod sp. zn. P 79/93 p o r u š e n é b o l o .

2. Okresnému súdu Čadca p r i k a z u j e , aby v konaní o návrhu na zvýšenie výživného vedenom pod sp. zn. P 79/93 k o n a l b e z z b y t o č n ý c h p r i e t á h o v .

3. I. S. p r i z n á v a primerané finančné zadosťučinenie v sume 20 000 Sk (slovom dvadsaťtisíc slovenských korún), ktoré jej je Okresný súd Čadca p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu.

4. Okresný súd Čadca j e p o v i n n ý uhradiť I. S. trovy konania v sume 10 486,50 Sk (slovom desaťtisícštyristoosemdesiatšesť slovenských korún a päťdesiat halierov) na účet advokáta JUDr. M. S., Č., do jedného mesiaca od doručenia tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. IV. ÚS 111/04 zo 7. apríla 2004 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť I. S., bytom T. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Čadca (ďalej aj „okresný súd“) v konaní o návrhu na zvýšenie výživného vedenom pod sp. zn. P 79/93.

Z prijatej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka podala 21. júla 1999 okresnému súdu návrh na zvýšenie výživného na maloletého syna.

Sťažovateľka uviedla, že ku dňu podania sťažnosti ústavnému súdu nebolo o jej návrhu právoplatne rozhodnuté.

Vo svojej sťažnosti sa sťažovateľka domáhala, aby ústavný súd podľa čl. 127 ústavy rozhodol, že postupom okresného súdu bolo porušené jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, a súčasne žiadala, aby jej ústavný súd priznal primerané finančné zadosťučinenie v sume 200 000 Sk.

Predsedníčka okresného súdu sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadrila k sťažnosti podaním sp. zn. Spr. 7/04-ÚS doručeným ústavnému súdu 12. mája 2004, v ktorom sa okrem iného uvádza:

„Dňa 22. 4. 2004 som obdržala uznesenie Ústavného súdu Košice IV. ÚS 111/04-11 zo dňa 7. 4. 2004 o prijatí sťažnosti I. S., ktorou namieta porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov v konaní o návrhu na zvýšenie výživného vedenom pod spisovou značkou P 79/93.

Zároveň som obdržala aj písomnú výzvu na vyjadrenie k sťažnosti, ku ktorej je moje stanovisko nasledovné:

1) - v konaní P 79/93 sa rieši otázka výživného na maloletého M. S., nepovažujem konanie o zvýšenie výživného vo všeobecnosti za skutkovo a právne zložitý spor.

2) procesné úkony, ktoré súd vykonal od podania návrhu na začatie konania doposiaľ sú nasledovné:

*- matka podala návrh 21. 7. 1999 (vid' spojený spis P 221/99 - čl. 126),
- 11. 8. 1999 - výzva súdu matke na oznámenie zamestnávateľa otca, prípadne označenie i meno zdroja príjmu a výzva na predloženie pôvodného rozsudku, ktorým výživné bolo určené,*

- 26. 8. 1999 súd zisťuje pomery rodičov, doručuje návrh, ustanovuje opatrovníka, pripravuje spis na pojednávanie, nariadil výsluch otca dožiadaným súdom OS Martin,

- 11. 10. 1999 žiada správu od zamestnávateľa otca o príjme,

- 17. 11. 1999 - šetri sa miesto pobytu otca, ten na udanej adrese zásielky nepreberá,

- 10. 12. 1999 - opakované dožiadanie OS Martin o výsluch otca,

- 21. 12. 1999 - opakované dožiadanie pre OS Martin o predvedenie otca k procesnému výsluchu,

- 3. 4. 2000 - výsluch otca po predvedení pred OS Martin,

- 11. 4. 2000 - vytýčenie termínu pojednávania na 18. 5. 2000,

- dňa 18. 5. 2000 - vyhlásený rozsudok vo veci samej,

- 12. 7. 2000 - doručuje sa odvolanie proti rozsudku účastníkom konania,

- spis dňa 22. 8. 2000 - predložený Krajskému súdu Žilina,

- dňa 1. 2. 2001 návrat spisu z Krajského súdu Žilina - rozsudok prvostupňového súdu zrušený, vrátený na nové konanie,
- 6. 2. 2001 - doručuje sa rozsudok KS Žilina, zisťujú sa pomery v zmysle záverov odvolacieho súdu (čl. 164),
- 23. 5. 2001 - požiadaný OS Martin o výsluch otca,
- 17. 8. 2001, 26. 9. 2001 - procesný úkon dožiadaného súdu - bezúspešné predvolanie otca, procesný úkon o predvedenie (čl. 176),
- Okresný súd Čadca 25. 9. 2001 urguje vybavenie dožiadania (čl. 179), 15. 2. 2002 oznamuje sa OS Martin, z ktorej adresy má byť otec predvolaný,
- otec dožiadaným súdom predvolaný na 18. 6. 2002, 8. 7. 2002, bezúspešne,
- otec predvedený na 14. 10. 2002 pred dožiadaný súd ku výsluchu,
- 4. 11. 2002 - vytyčuje sa termín pojednávania na 5. 12. 2002 - vo veci opätovne súd rozhodol,
- odvolanie otca proti rozsudku,
- 21. 1. 2003 písomné uznesenie - výzva otcovi na odstránenie väd odvolania,
- 1. 4. 2003 doručuje sa odvolanie stranám konania,
- spis predložený KS Žilina úkonom zo dňa 29. 4. 2003 na rozhodnutie o podanom odvolaní,
- Krajský súd Žilina zo dňa 30. 5. 2003 rozsudok zrušil, vrátil na nové prejednanie,
- spis došiel 10. 7. 2003,
- 4. 8. 2003 - nariadené doručenie rozhodnutia stranám konania,
- 28. 8. 2003 - zisťuje sa zamestnávateľ otca, matky,
- 6. 11. 2003 - žiadajú sa správy o príjme rodičov,
- 20. 1. 2004 - zistenia ohľadne zárobku otca, vykonáva sa rozsiahle šetrenie,
- spis sudcovi predložený 30. 3. 2004,

3) prekážky postupu podľa §-u 107 a nasl. O. s. p., prieťahy, ktoré by mala spôsobiť navrhovateľka, prieťahy spôsobené súdom som nezistila.

Zistila som však iné okolnosti, ktoré mali vplyv na prieťahy v konaní, a to predovšetkým správanie sa otca, ktorý sa vyhýbal vo viacerých prípadoch prevzatiu súdnej zásielky, výsluchu pred dožiadaným súdom, v tomto smere boli viaceré procesné úkony súdu zmarené, otca bolo treba k výsluchu predviesť, súd využil všetky procesné

prostriedky dané O. s. p. na vykonanie dokazovania šetrením osobných, rodinných, zárobkových, majetkových pomerov otca.

Je pravdou aj to, že rozsudok prvostupňového súdu odvolacím súdom bol dvakrát zrušený, avšak odlišný právny názor pri rozhodovacej činnosti prvostupňového a odvolacieho súdu pri zrušení rozhodnutia nemôže sa kvalifikovať ako prieťah zapríčinený prvostupňovým súdom, zvlášť keď Okresný súd v Čadci priebežne aj po návrate spisu z Krajského súdu Žilina konal bez prieťahov a koná doposiaľ tak, aby vo veci mohlo byť rozhodnuté.

Z týchto dôvodov navrhujem sťažnosť zamietnuť a súhlasím, aby ústavný súd upustil od ústneho pojednávania.“

Prehľad úkonov uvedený v písomnom vyjadrení predsedníčky okresného súdu z 3. mája 2004 sa okrem tvrdení o realizovaných predvedeniach otca príslušníkmi Policajného zboru zhoduje s tým, čo vyplýva zo zistení ústavného súdu. Pri posúdení, či došlo k zbytočným prieťahom v konaní, však ústavný súd bral do úvahy všetku dokumentáciu obsiahnutú v predložennom spise a všetky okolnosti, ktoré z nej vyplývali.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľka sa svojou sťažnosťou domáhala vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého „Každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov...“.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Odstránenie stavu právnej neistoty je podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov“ (napr. IV. ÚS 59/03), pričom „tento účel možno dosiahnuť zásadne až právoplatným rozhodnutím. Nepostačuje, že štátny orgán vo veci koná“ (I. ÚS 76/03, II. ÚS 157/02). K vytvoreniu „stavu právnej istoty preto dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu“ (napr. III. ÚS 127/03).

Preto je základnou povinnosťou súdu a sudcu zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vychádza z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého akonáhle sa konanie začalo, postupuje v ňom súd zásadne bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť. Ak sa pojednávanie odročuje, predseda senátu spravidla oznámi deň, keď sa bude konať nové pojednávanie.

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, a to najmä podľa

týchto troch základných kritérií: zložitost' veci, správanie účastníka a postup súdu. Ústavný súd (obdobne ako Európsky súd pre ľudské práva) pritom prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií postupoval aj v danom prípade.

1. Pokiaľ ide o právnu a faktickú zložitost' veci, ústavný súd z vyžiadaného spisu Okresného súdu Čadca zistil, že v konaní vedenom pod sp. zn. P 79/93 ide o posúdenie podmienok zmeny výšky už určeného výživného na neplnoleté dieťa sťažovateľky vzhľadom na zmenu pomerov na strane tohto dieťaťa, najmä v súvislosti s jeho nástupom na povinnú školskú dochádzku. Ide o konanie, ktoré právne zložitú nie je, pričom metodika všeobecných súdov vo veciach starostlivosti o maloletých je dostatočne jasná a podopretá ich stabilizovanou judikatúrou. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd uzavrel, že v danom prípade pred okresným súdom ide o konanie, ktoré nie je možné považovať za právne a fakticky zložitú, aj keď určitú komplikáciu vyvolalo zabezpečovanie výsluchov otca prostredníctvom dožiadaného súdu, čo však v konečnom dôsledku nemalo rozhodujúci vplyv na dĺžku konania. Pri sústreďenom postupe okresného súdu bolo možné rozhodnúť vo veci bez zbytočných priet'ahov.

Predsedníčka okresného súdu vo svojom vyjadrení z 3. mája 2004 tiež konštatovala, že nepovažuje konanie o zvýšenie výživného vo všeobecnosti za skutkovo a právne zložitú.

2. Ďalším kritériom, použitím ktorého ústavný súd zisťoval existenciu zbytočných priet'ahov v konaní sp. zn. P 79/93, bolo správanie sťažovateľky ako účastníčky tohto súdneho konania. Ústavný súd nezistil, že by vo vyhodnocovanom konaní existovali také skutočnosti, ktoré by mohli byť zohľadnené v neprospech sťažovateľky v tom zmysle, že by bola prispela k predĺženiu konania.

3. Tretím hodnotiacim kritériom, uplatnením ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky, bol postup okresného súdu.

Konanie vo veci začalo podaním návrhu okresnému súdu 21. júla 1999, ktorým sa sťažovateľka domáhala zvýšenia výživného na maloletého syna, a až do podania sťažnosti ústavnému súdu konanie trvalo už 4 roky a 7 mesiacov. Aj keď konajúci súd už 2-krát vo veci rozsudkom rozhodol (18. mája 2000 a 5. decembra 2002), po podaní odvolania zo strany otca boli tieto rozhodnutia Krajským súdom v Žiline zrušené a vrátené na ďalšie konanie s tým, aby okresný súd vykonal ďalšie potrebné zistenia, na základe ktorých by bolo potom možné vec právoplatne meritórne rozhodnúť (oslovenie všetkých doterajších zamestnávateľov otca, zistenie výšky dosahovaných príjmov u týchto zamestnávateľov, zistenie dôvodov skončenia pracovných pomerov a či otcovi boli poskytnuté pracovné ponuky a s akým výsledkom).

Z celkovej doterajšej doby konania sa predmetný spis nachádzal v čase od 31. augusta 2000 do 1. februára 2001 a od 14. mája 2003 do 10. júla 2003 na krajskom súde v súvislosti s rozhodovaním o odvolaniach otca (spolu takmer 7 mesiacov) a v čase od 1. septembra 1999 do 17. decembra 1992, ďalej od 20. januára 2000 do 10. apríla 2000 a od 15. februára 2002 do 15. októbra 2002 (spolu 16,5 mesiaca) sa spis nachádzal na dožiadanom Okresnom súde Martin.

Keďže porušovateľom základného práva označeného v sťažnosti je podľa sťažovateľky iba okresný súd, obdobie, počas ktorého sa spis nachádzal na Krajskom súde v Žiline, ústavný súd nehodnotil ako priet'ahy na strane okresného súdu. Ústavný súd je totiž podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom. Konanie pred ústavným súdom je navyše ovládané princípom dispozitívnosti, ktorý vylučuje, aby ústavný súd zapájal do konania iný všeobecný súd (orgán verejnej moci) bez výslovného návrhu sťažovateľa. Na ťarchu okresného súdu však možno pripísať, že v priebehu konania iba v jednom prípade, a to 29. novembra 2001, urgoval výsledok dožiadania na dožiadanom súde, hoci postúpený spis sa na Okresnom súde Martin nachádzal, ako už bolo uvedené, spolu 16,5 mesiaca.

Ako neefektívny postup súdu hodnotí ústavný súd najmä tú skutočnosť, že okresný súd v priebehu konania nie dostatočne využil takú organizáciu svojho postupu, ktorým

by eliminoval nedostatok súčinnosti účastníkov konania (nevyužitie uloženia poriadkovej pokuty, iba jeden pokus o predvedenie účastníka konania). Takýto postup je zvlášť dôležitý v konaniach súdu vo veciach starostlivosti o maloletých a prikazujú ho aj viaceré ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (napr. ustanovenia § 6, § 100, § 101 a § 117 ods. 1).

V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že ak sú predmetom konania vzájomné vzťahy medzi rodičmi a deťmi, konaniam o týchto vzťahoch majú príslušné súdy venovať mimoriadnu starostlivosť, pretože dĺžka napadnutého konania závažne ovplyvňuje zabezpečenie základných životných potrieb maloletých účastníkov konania (I. ÚS 194/03).

Vo svetle tejto požiadavky sa potom podstatne mení aj pohľad na posúdenie prietahov v predmetných veciach vo vzťahu k právu na konanie vo veci bez zbytočných prietahov, aby sa čo najskôr odstránil stav právnej neistoty, z dôvodu ktorého prebieha súdne konanie.

Aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že tento súd medzi veci, pri ktorých sa zohľadňuje aj predmet konania, zaraďuje aj vzájomné vzťahy medzi rodičmi a deťmi, preto konaniu o týchto vzťahoch príslušné súdy majú venovať „mimoriadnu starostlivosť, pretože procesné omeškanie v takejto veci môže mať za následok de facto rozhodnutie o otázke predloženej súdu“ (H. v. Spojené kráľovstvo z 8. júla 1987, séria 120-A, § 85).

Z tohto aspektu ústavný súd konštatuje, že okresný súd vo svojom postupe v dostatočnej miere nezohľadnil, o čo ide účastníkom v tejto veci, t. j. rodičom a ich maloletému dieťaťu. Bez toho, aby ústavný súd vymedzoval jednotlivé obdobia nečinnosti okresného súdu alebo jeho neefektívnej činnosti, možno konštatovať, že konanie vo veci starostlivosti súdu o maloletého (určenia výživného) nemôže trvať od roku 1999 dosiaľ (mutatis mutandis III. ÚS 281/03). Táto doba je neprijateľná napriek tomu, že otec maloletého prispel k tomu, že okresný súd mal sťažený postup v konaní (vyhýbal sa preberaniu zásielok, výsluchu dožiadaným súdom).

Ústavný súd nemôže nesúhlasiť s hodnotením predsedníčky okresného súdu, že len odlišný právny názor odvolacieho súdu bol dôvodom na opakované zrušenie prvostupňových rozsudkov. Z uznesení Krajského súdu v Žiline, ktorými boli uvedené rozsudky zrušené, vyplýva, že konajúci okresný súd nedostatočne preskúmal okolnosti týkajúce sa skončenia pracovného pomeru, ponuky novej práce a možnosti získania príjmov na strane otca, z čoho je zrejmé, že dôvodom zrušenia rozhodnutí okresného súdu bol nedostatočne zistený skutkový stav veci.

Vyššie uvedený postup okresného súdu nesvedčí o tom, že by svoju činnosť organizoval v súlade s povinnosťou uloženou mu § 100 ods. 1 OSP tak, aby bola vec čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Vychádzajúc z troch analyzovaných kritérií a berúc do úvahy aj to, o čo sťažovateľke v konaní ide, dospel ústavný súd k názoru, že doterajším postupom okresného súdu v konaní o návrhu na zvýšenie výživného, ktoré je na ňom vedené pod sp. zn. P 79/93, došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Pretože ústavný súd zistil porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy okresným súdom, prikázal mu, aby vo veci konal bez zbytočných priet'ahov a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza sťažovateľka domáhajúca sa rozhodnutia súdu vo svojej veci.

III.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy „Ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie“.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde „Ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov

sa ho domáha“. Z ustanovenia § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde vyplýva, že primerané finančné zadosťučinenie má povahu náhrady nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch. Podľa ods. 5 citovaného zákonného ustanovenia ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti žiadala aj o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 200 000 Sk, čo odôvodnila predovšetkým doterajšou neprimeranou dĺžkou konania a pretrvávajúcim stavom právnej neistoty ako u nej, tak aj u jej maloletého syna.

Podľa názoru ústavného súdu prichádza v tomto prípade do úvahy priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, ktoré je peňažnou protihodnotou utrpenej nemajetkovej ujmy (napr. I. ÚS 15/02, IV. ÚS 84/02).

Pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na celkovú dĺžku konania okresného súdu v konaní o návrhu na zvýšenie výživného vedenom pod sp. zn. P 79/93, berúc do úvahy konkrétne okolnosti prípadu, ako aj skutočnosť, že konanie vo veci nebolo do rozhodnutia ústavného súdu právoplatne skončené, ústavný súd považoval priznanie sumy 20 000 Sk za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom advokátom JUDr. M. S., uplatnených v podaní z 19. februára 2004. Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia a podanie sťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 13 ods. 8, § 16

ods. 1 písm. a) a c) a § 25 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“). Úhrada bola priznaná v celkovej výške 10 486,50 Sk za 2 úkony po 4 270 Sk a 2 x 136 Sk režijný paušál (§ 19 vyhlášky) a DPH 19 % v sume 1 674,28 Sk (§ 22 ods. 3 vyhlášky). Ak je advokát platiteľom dane z pridanej hodnoty, priznáva sa mu odmena zvýšená o daň z pridanej hodnoty.

Úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod „právoplatnosťou rozhodnutia“ uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. júna 2004